

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący)

SSN Dawid Miąsik

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania Z. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w W.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 27 czerwca 2019 r.,
zażalenia ubezpieczonego na postanowienia Sądu Najwyższego
z dnia 20 marca 2019 r., sygn. akt I UK 91/18,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 20 marca 2019 r., I UK 91/18, wydanym na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej wniesionej przez ubezpieczonego Z. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 listopada 2017 r., oddalającego apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu pierwszej instancji z dnia 11 października 2016 r. oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w W., odmawiającej przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z powodu nieudowodnienia przez niego 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony Z.S. wniósł do Sądu Najwyższego zażalenie na postanowienie z dnia 20 marca 2019 r., zaskarżając to postanowienie w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., przez jego błędne zastosowanie i uznanie, że skarga kasacyjna nie posiada odpowiedniego/należytego uzasadnienia w sytuacji, gdy w ocenie żalącego się uzasadnienie skargi jest właściwe i w pełni uzasadniające konieczność jej wniesienia.

Powołując się na tak sformułowany zarzut, żalący się wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i przyjęcie skargi kasacyjnej oraz rozpatrzenie jej w sposób merytoryczny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kodeks postępowania cywilnego ustanawia jednolity system zaskarżania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych, opierający się na zasadzie dwuinstancyjności. Przeciwko prawomocnym orzeczeniom sądów drugiej instancji może być skierowana do Sądu Najwyższego skarga kasacyjna (art. 398¹ § 1 k.p.c.), a przeciwko niektórym innym orzeczeniom zażalenie (art. 394¹ § 1, § 1¹ i § 2 k.p.c.). Przepisy nie przewidują natomiast możliwości wniesienia zażalenia na orzeczenie Sądu Najwyższego. Dopuszczalność poszczególnych środków odwoławczych lub innych środków zaskarżenia jest wyczerpująco uregulowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego. Ich wniesienie jest zatem możliwe tylko wówczas, gdy akt ten dopuszcza określony środek odwoławczy lub inny środek zaskarżenia.

Sąd Najwyższy rozpoznaje wprawdzie zażalenia, jednakże katalog określający w sposób zamknięty rodzaje postanowień, od których przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego, zawiera jedynie powołany wcześniej art. 394¹ k.p.c., który nie przewiduje możliwości wniesienia zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego, lecz wyłącznie na postanowienia sądu drugiej instancji (art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c.) oraz na orzeczenia sądu drugiej instancji uchylające wyrok sądu pierwszej instancji i przekazujące sprawę do ponownego rozpoznania (art. 394¹ § 1¹ k.p.c.). Przepis ten jest zaś wykładany w judykaturze restrykcyjnie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 października 2007 r., IV CZ 28/07, OSNC 2008 nr 2,

poz. 29; z dnia 14 grudnia 2007 r., III CZ 61/07, Biuletyn SN 2008, nr 4, s. 12; z dnia 15 lipca 2008 r., III UZ 3/08, LEX nr 497695; z dnia 7 października 2009 r., III UZ 3/09, LEX nr 560877 i z dnia 20 stycznia 2010 r., II PZ 29/09, LEX nr 577837). W orzecznictwie podkreśla się, że przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują możliwości wniesienia jakiegokolwiek środka odwoławczego od orzeczenia Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 lutego 2017 r., II PO 1/17, LEX nr 2216090 i przywołane tam orzecznictwo), a jedyny wyjątek stanowi skarga o wznowienie postępowania jako nadzwyczajny i szczególny środek zaskarżenia. Również Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 października 2015 r., SK 63/12 (OTK-A 2015, nr 9, poz. 146), orzekając, że art. 394¹ § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości zaskarżenia orzeczenia o kosztach postępowania wydanego po raz pierwszy przez Sąd Najwyższy, jest zgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 78 i art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 176 ust. 1 Konstytucji, podkreślił niezaskarżalność orzeczeń Sądu Najwyższego.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji swojego postanowienia.

[aw]